

Caryl Churchill'in Seven Jewish Children oyunundaki şiddet

Violence in Caryl Churchill's Seven Jewish Children play

Ajda Baştan¹

Received Date: 03 / 09 / 2016

Accepted Date: 04 / 11 / 2016

Öz

Bu çalışmada ünlü İngiliz oyun yazarı Caryl Churchill'in Seven Jewish Children oyununda ele aldığı şiddet olgusu anlatılacaktır. Churchill 20. yüzyılda en uzun dönemini yaşayan şiddet olgusunu ve savaş yıllarının sancılarını görerek yetiştirilmiştir. Şiddetin egemen ilişkiler içerisinde geliştiğini oyunlarında vurgulayan yazar, 2009'da sahnelenen Seven Jewish Children'da Yahudi düşmanlığı ile suçlansa da savaş karşıtı tutumunu gözler önüne serer. Sanatın evrensel olması gerektiği düşüncesini taşıyan yazar, bütün insanların mutluluğu yakalayabilmeleri için sanatçılara büyük görevler düştüğünün bilincindedir. Bu yüzden Churchill'in oyunlarındaki temel erek, içinde yaşadığı toplumun çürümüş kurumlarını göstermek ve bunları düzelterek barış dolu bir dünya yaratmaktır. Savaşların insan yaşamını ve demokrasiyi tehdit ettiğinin bilincinde olan Churchill, şimdiki ve gelecekteki yaşamlarımızı karabasana dönüştürecek olan şiddeti Seven Jewish Children'da şiirsel bir dil ile anlatır. Churchill bu çağdaş gizem oyununda, savaşın insanlık üzerinde oluşturduğu olumsuzlukları vurgulamaya çalışır. Bu çerçevede yazar, Seven Jewish Children'da tinsel sorumluluk yüklenerek toplumların barış içinde yaşamaları gerekliliğini vurgular.

Anahtar sözcükler: Caryl Churchill, Seven Jewish Children, Şiddet

Abstract

In this study violence will be discussed within the famous British playwright Caryl Churchill's play Seven Jewish Children. Churchill was grown up in the 20th century by seeing the pains of living for the longest period of violence and war. Stressing in her plays that violence develops in dominating relationships, she reveals her anti-war stance in Seven Jewish Children staged in 2009, although she was accused of anti-Semitism. With the idea that art should be universal writers, Churchill is aware that artists hold a great responsibility making all people to catch happiness. So Churchill's basic aim of the play is to show the rotten institutions in the community and create a peaceful world by correcting them. Aware that wars threaten human life and democracy, Churchill describes violence which will transform our present and future life to a nightmare in a poetic language in Seven Jewish Children. Churchill, in this contemporary mystery game, tries to emphasize the negativity created by the war on humanity. In this context, the author, highlights the responsibility of loading the spiritual requirements of society to live in peace in Seven Jewish Children.

Keywords: Caryl Churchill, Seven Jewish Children, Violence

1. Giriş

Çağdaş İngiliz Tiyatrosu'nun birçok yazarı, tiyatro tarihinde yepyeni bir anlayışa yol açan Bertolt Brecht'in tiyatro kuramını benimser. Brecht'in epik tiyatrosunun başlıca amacı, bildik olanı yabancılaştırmak ve dünyanın değiştirilebilir olduğunu göstermektir. İnsanlık tarihinin en büyük iki savaşına tanıklık eden Brecht, çalışmalarını daha iyi bir dünya adına yapar. Bunu uygularken, toplumun aksayan yönlerini eleştirel bir dil kullanarak gözler önüne serer ve izleyicilerini düşünmeye yöneltir. İkinci Dünya Savaşı sonrası Howard Brenton, David Hare, Edward

¹ Yrd.Doç.Dr. Cumhuriyet Üniversitesi/Sivas- abastan@cumhuriyet.edu.tr

Bond, Trevor Griffiths ve John McGrath isimli bazı İngiliz oyun yazarları Brecht gibi, toplumsal sorunları ele alarak politik içerikli oyunları kaleme alırlar. Bu yazarlardan biri de feminist ve politik tiyatronun öncülerinden Caryl Churchill'dir.

1938 yılında doğan Caryl Churchill varlıklı bir ailenin kızıdır ve 20. yüzyılın son çeyreği ile 21.yüzyılın ilk yıllarında İngiliz Tiyatrosu'nda çok tartışılan en önemli oyun yazarlarından biridir. İlk defa 1959 yılında, Oxford Üniversitesi'nde öğrenciyken oyun yazmaya başlayan Churchill, Samuel Beckett, John Osborne, T.S.Eliot ve Harold Pinter etkisinde kalır; ancak yazar en çok Bertolt Brecht'in tiyatro kuramlarından etkilenir ve oyunlarını onun tarzında yazmaya başlar.

Churchill'in oyunlarında birden çok anlatım tarzının uzantısı bir arada bulunur. Bu bağlamda Churchill'in oyunlarında hem sorgulama hem de yanıt arama bir arada görülür. Söz konusu yazarımsız insani değerleri sorgularken önerilerde de bulunur. Caryl Churchill bunları yaparken dil oyunlarına geniş yer vererek zaman-yer bütünlüğünden uzaklaşır.

2. Şiddetin tanımı

Günümüz toplumlarının başlıca sorunlarından olan şiddet çoğu zaman gelişmiş ülkelerde bile engellenememektedir. Araştırmacı- yazar Dursun Gökdağ (2002: 76)'a göre şiddet öğrenilen bir davranıştır. Yazar Zuhâl Baltaş (1996) da şiddeti insanların ruhsal veya bedensel düzeyde zarar görmesinden, yaralanmasından ve giderek sakat kalmalarına, dahası yaşamlarını yitirmelerine neden olan bireysel ve toplu hareketler olarak betimler. Araştırmacı olan Büker ve Kıran (1999: 15) ise benzer biçimde şiddetin bireye zarar vermeye ya da onu yıkmaya yönelik olduğunu ve bu eylemin dolaylı ya da dolaysız olabileceğini vurgularlar.

Sosyoloji profesörü Larry Ray şiddeti uygulayan ve şiddete uğrayan kişilerin çoğunlukla birbirlerini tanıdıklarını dile getirerek bunun kasıtlı yapılan bir eylem olduğunu ve şiddet uygulayan kişiye mutluluk verebileceğini anlatmaya çalışır (2011: 6-7). Bu çerçevede şiddet, kötülük, korku, baskı, gülünç duruma düşürme, taciz, eziyet ve küçük düşürme gibi nice geniş ve dar kapsamlı sözcüklerle de sınıflandırılabilir.

Şiddet eylemi, kadına yönelik şiddet, duygusal şiddet, ekonomik şiddet, çocuk veya yaşlıları kötüye kullanma gibi çeşitli biçimlerde olabilir. *The Guardian* yazarı Kevan (2011) erkeklere de kadınlar tarafından şiddet uygulandığını hatta bu durumun son yıllarda artış gösterdiğini ancak araştırılmadığı için fazla dile getirilmediğini vurgular. Şiddetin türü ne olursa olsun, özünde gücünün güçsüze kötü davranma eylemi bulunur. Akademisyen- yazar Ahmet İnam şiddetin nede-nini tanımlarken şu sözleri kullanır:

“Şiddeti ilk dile getiren düşünürlerden birisi, Herakleitos'tur. Herakleitos'a göre, evren sürekli çatışmaların yaşandığı bir yerdir ve kavga herkes için ortak, adalet ise bir çatışmadır. Adalet bile ancak kavgayla sağlanabilir. Dolayısıyla şiddet, doğadır ve insan da doğanın bir parçası olarak onun şiddetinin bir ürünüdür. Bu nedenle doğanın parçası olan insan, şiddeti bünyesinde taşır, dolayısıyla insanın yarattığı savaş her şeyin babası, her şeyin kralıdır.” (İnam, 2001:46).

İnam yukarıdaki sözleriyle şiddetin insanın doğasında var olan bir olgu olduğunu vurgular. Şiddet “genellikle gücünün lehine güçsüzün aleyhine” (Suğur, 2006: 156) olacak sonuçlar yaratır. Bu davranış kendini farklı biçimlerde göstererek en fazla doğuştan güçsüz olan kadına uygu-

lanır (Kevan, 2011). Davranış biçimi olarak şiddet, günümüzde hem bireysel hem toplumsal boyutta, kadınların erkeklerden daha çok yüzleştiği bir yaşam gerçeğidir. Şiddetin kimlere ve niçin uygulandığını akademisyen–yazar Doğu Ergil şu sözlerle dile getirir:

“Eşler arasındaki ya da ebeveynler ve çocuklar arasındaki güç ilişkisi genel toplumsal güç ilişkilerinin bir yansıması olarak görülebilir ve böyle bakıldığında da kocaların kadınlardan, ebeveynlerin de çocuklardan daha güçlü olduğu varsayılabilir. Şiddetin amacı bir başka kişi üzerinde denetim sağlamaktır. Şiddet uygulayan kişi beklentileri karşılanmadığında bilinçli olarak kurbanının kendisine boyun eğmesini sağlayacak taktikler kullanır.” (Ergil, 2001:41).

Şiddet bireyler üzerinde olumsuz sonuçlara da neden olabilir. Dünya Sağlık Örgütü'nün raporunda “Kendi ailesinde özellikle annesine uygulanan şiddete tanık olan bir erkek, daha çok şiddet eğilimi ve alkol bağımlılığı gösterir.” (Krug vd.,2002:29) biçiminde açıklama yapılır. Türü ne olursa olsun kime yapılırsa yapılsın şiddet, insanlık dışı bir eylemdir ve kültür düzeyi düşük, yüksek, yoksul, zengin ayrımı gözetmeksizin her kesimde bulunabilir. Dünya Sağlık Örgütü “şiddeti uygulayan bireyi terk etmenin şiddetin bir daha olmayacağı konusunda güvence vermediğini” (Krug vd.,2002:16) de özellikle vurgular.

Öteden beri var olan şiddetin, insandan bağımsız bir varlık olarak ele alınamayacağı da bir gerçektir. Bu nedenle bireyin olduğu her yer aynı zamanda bir şiddet ortamı olabilmektedir. Bunun yanı sıra şiddet, sanatla iç içe olan bir olgudur. Bu durum Selçuk Mülayim'in sözleriyle şöyle dile getirilir:

“...Tıpkı sevgi ve barış gibi, kin ve nefret de insanın beraberinde taşıdığı bir özelliktir. Doğa'da sanat da yoktur, o da insanla birlikte var olmuştur. O halde diyebiliriz ki; etik ve estetik çerçevesinde oluşan şiddet ve sanat bir arada yaşarlar, zaman zaman da örtüşürler. İkisinin kesişme noktalarının birbiri üzerine yansımaları, birinin öteki adına kullanılması rastlantıdan öte, birey-toplum ilişkilerinin tarihinde kaçınılmaz olarak gündemde kalmıştır...” (Mülayim, 2000:2).

Şiddet, Antik Yunan tiyatrosundan beri oyunlarda işlenir. Medea'nın çocuklarını öldürmesi ya da Oidipus'un kendi gözlerini oyması buna birer örnektir. İzleyicilerin gözü önünde gerçekleşmeyen şiddet eylemleri koro tarafından iletildi. İngiliz Tiyatrosu'nda ise Kraliçe Birinci Elizabeth döneminden başlayarak, şiddet konusu sahnelerde olabildiğince gösterilir. Bu çerçevede, “Rönesans Dönemi'nde sahnelenen oyunlar, korkunç cinayetlerden, acı veren işkencelerden, zulüm eylemlerinden ve gaddar intikamlardan beslenirdi” (Sierz, 2009: 26). Örneğin, Shakespeare'ın *Macbeth* oyununda fiziksel şiddet olgusu tüm yalınlığıyla gözler önüne serilir. Macbeth karakteri makyavelist düşünce ve yükselme hırsları ile cinayet işlemekten çekinmez. Lady Macbeth ise kocasına “bu uğurda elinden gelen yardımı” (Bradley, 1971: 315) yapar. Shakespeare'ın çağdaşı olan Thomas Kyd'in *The Spanish Tragedy* (İspanyol Tragedyası) oyununda da bir dizi cinayet eylemi gerçekleşir. “Oyun içinde oyun” nitelikli bu tragedyada beş karakterin ölümüne tanık oluruz.

Rönesans'ta yetkiyi elde etmek için sergilenen şiddet, 20. yüzyıl tiyatrosunda farklı bir görünüm kazanır. Özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrasında şiddetin bütün insanların yaşamında var olduğu gerçeği izleyicilere yansıtılır. Zamanı ve mekânı olmayan şiddet, insanların birbirlerine zor katlandığı ve hoşgörüsüzlüğün giderek arttığı bu dönemde daha da yoğunlaşır.

3. Seven Jewish Children oyununda şiddet

Seven Jewish Children- A Play for Gaza, Caryl Churchill'in 2009 yılının başında yazdığı ve beraberinde sayısız tartışmalara yol açan oyunudur. Çağdaş tiyatro yazarı David Hare “*Gethsemane* oyunu Yahudi düşmanlığıyla suçlandıktan sonra aynı tepkiler Churchill'e de yönelir” (Walker, 2009). Churchill'in oyunu oyun yazarlarını da öfkelenendir. Bu çerçevede “Deb Margolin *Seven Palestinian Children* (Yedi Filistinli Çocuk) ve Iris Bahr *Seven English Children*” (Yedi İngiliz Çocuk) oyunlarını sahnelere taşırlar (Hesse, 2009).

Şiirsel dilin kullanıldığı ve on dakika süren *Seven Jewish Children* ilk kez Londra'nın Royal Court Tiyatrosu'nda 6 Şubat 2009 yılında yedi oyuncunun katılımıyla topluma ücretsiz olarak sahnelenir. Amerikan aylık tiyatro dergisi *Playbill* eleştirmeni Hernandez (2009) oyunun “Nazilerin uyguladığı soykırımı, İsrail'in kuruluşuna, Filistin halkının başkaldırışına ve Gazze'de yaşanan şiddete” değindiğini iletir. “Çağdaş bir Gizem Oyunu” (Higgins, 2009) olan *Seven Jewish Children* yaklaşık yetmiş yıllık bir zamanı kapsar ve yedi sahneden oluşur. Oyunun tam metni hem Royal Court Tiyatro'suna hem de *The Guardian* Gazetesi'nin resmî internet sitelerine eklenerek herkesin erişimine sunulmuştur.

Royal Court Tiyatrosu'nun “en çok saygı gören yaşayan oyun yazarı Churchill” (Nathan, 2009) bu oyununu, İsrail'in 27 Aralık 2008 tarihinde Filistin'e uyguladığı katliama tepki olarak kaleme alır. İsrail'in Gazze'yi 22 gün karadan ve havadan bombalamasıyla 1300'den fazla Filistinli ölür ve ölenlerin üçte biri çocuklardan oluşur. Saldırıların sonucu 4000 bina yıkılır, 20 bin bina hasar görür, on binlerce kişi de evsiz kalır (Haber, 25.01.2009, trt.net.tr). Churchill *Seven Jewish Children* oyununu yazma nedenini şöyle açıklar:

“Gazze'de yaşanan olaylardan sonra oyunu yazdım. Bunun oradaki insanlara yardım etmenin bir yolu olduğunu düşündüm. Herkes Gazze konusunu biliyor, herkes yaşananlara üzülüyor ve bu oyun söz konusu duruma yardımda bulunabilir. Bu oyun politik bir eylemdir, yalnızca tiyatro eylemi değildir”. (Akt.Jones, 2009).

Churchill *Seven Jewish Children* oyununda tarafları haklı ya da haksız diye ayırmadan yaşanan şiddete bütünüyle karşı çıkar. Gelişen olaylara izleyici kalamayan yazar, oyunuyla tepkisini sınıfsal, cinsel, kültürel ve dinsel çıkarlar nedeniyle değil; insanlık ve barış adına gösterir. Yazar, bu oyunuyla şiddet kullanarak iktidar olmayı alışkanlık durumuna getiren kişi ve kurumlara da göndermede bulunur. Bu yüzdendir ki, yazara göre savaş durumu çok etkenli bir süreçtir ve söz konusu durum iktidar ilişkileriyle doğrudan bağlantılıdır.

Kısa oyunun çoğu satırı “Tell her” (O kıza söyle) veya “Dont tell her” (Sakın o kıza söyleme) emir cümleleri ile başlar. Churchill, oyunun ön sözünde, her sahnenin farklı farklı çocuklara hitap ettiğini ancak sahnede hiçbir çocuğun olamayacağını vurgular. Bundan dolayı oyundaki oyuncuların tümü, Churchill'in önermesiyle yetişkin ya da ebeveynlerdir. Oyunda “Yahudi büyük anne-baba ve akrabalar çocuklarına yaşadıkları şiddet dolu ve karmaşık yapıları dünyada nasıl davranılması gerektiğini anlatırlar” (Hernandez, 2009). *Seven Jewish Children*'in girişi şöyledir:

Tell her it's a game

Tell her it's serious

But dont frighten her

Dont tell her they'll kill her

Tell her it's important to be quiet

Ona bunun bir oyun olduğunu söyle

Bunun ciddi olduğunu ona söyle

Ama onu korkutma

Onu öldüreceklerini ona söyleme

Ona sessiz olmanın önemini söyle. (1.Sahne).

Oyunun başında Churchill, savaşın dayandığı ekonomik, kültürel, toplumsal ve politik yapıyı, izleyicilerin zihinlerinde sorgulatmayı amaç edinir. Şiddetin en yoğun biçimi savaşlarda yaşandığından ve insan yaşamını hedef aldığından, Churchill bu oyunuyla savaş-karşıtı bir yazar olduğunu ortaya koyar. Yine aynı sahnede yazar "Ona erkekler konusunda bir şeyler söyle, onların bu oyunda kötü olduklarını söyle" sözleriyle savaşın erkekler tarafından çıkarıldığını feminist bir yaklaşımla gözler önüne serer.

Oyunun ilerleyen bölümlerinde Alman Nazilerinin Yahudi nefreti; savaş nedeniyle yaşadıkları topraklardan uzaklaşmak zorunda kalan insanlar; Arapların kadınlara tecavüz etmeleri konusunda bilgiler bulunur ve böylece şiddetin bütün dinlerde var olduğuna vurgu yapılır. *Seven Jewish Children*'in devamında ise savaştan üstünlükle çıkmış bir İsraili üzerine şu dizeler söylenir:

Tell her we won

Tell her her brother's a hero

Tell her how big their armies are

Tell her we turned them back

Tell her we're fighters

Tell her we've got new land.

Ona kazandığımızı söyle

Ona abisinin bir kahraman olduğunu söyle

Ona ordularının ne denli büyük olduğunu söyle

Ona onları geri getirdiğimizi söyle

Ona savaşçı olduğumuzu söyle

Ona yeni bir toprağımız olduğunu söyle. (5.Sahne).

Yukarıdaki dizelerden savaştan üstünlükle çıkan İsrail'in gururlanmasına tanık oluruz. Altıncı sahnede ise, İsrail'in eline geçirdiği yeni topraklarda bulunan evleri buldozlerle yıktıklarını ve bunların yerine yeni evler ve çiftlikler yaptıkları konusunda bilgiler verilir. Oyunun son perdesinde ise Churchill, savaştan en fazla etkilenen kesimin bebekler ve çocuklar olduğunu ve yaşanan şiddetin büyüklüğünü çarpıcı biçimde anlatmaya çalışır:

Dont tell her about the family of dead girls

Tell her we killed the babies by mistake

Ona ölü kızların ailesi konusunda bir şey anlatma

Ona bebekleri kazara öldürdüğümüzü söyle. (7.Sahne).

Seven Jewish Children'in sahnelenmeye başlamasıyla birlikte oyun üzerine sayısız olumlu ve olumsuz eleştiriler ardı ardına gelir. Örneğin, Michael Billington (2009) oyunun “hiçbir şeye çözüm” getiremediğini ama tiyatronun “bilinçlendirmeyi” artırdığını ve manevi değerleri açıkça dile getirme gücünün olduğunu vurgular. Eleştirmen, ayrıca tiyatronun “olaylara çabucak tepki vermesi gereken bir kurum” olduğunu da dile getirerek Churchill'in oyununu bu konuda savunur. *The Guardian* Gazetesi'nin başka bir köşe yazarı olan Antony Lerman (2009) oyunun “Yahudi düşmanlığı taşıdığı” konusunda ısrarcıdır. *Financial Times* Gazetesi'nin tiyatro eleştirmeni Jan Dalley (2009) ise, oyunu “propaganda” olarak nitelendirir. Oyunu izlemeye davet edilen Britanya Yahudileri Temsilciler Kurulu, Churchill'i “İsrail düşmanı” olarak suçlayarak oyunu “Yahudi düşmanlığını körükleyici” (Walker, 2009) olarak değerlendirir. İngiliz yayın kuruluşu BBC de kendilerine gelen yoğun Yahudi düşmanlığı eleştirileri nedeniyle “*Seven Jewish Children*’ı yayınlamayacaklarını” (Dickson, 2011) duyurur.

4. Sonuç

Tiyatro sanatının yalnız belirli bir kesim için değil, toplumun bütünü için gerekli olduğunun bilincinde olan Caryl Churchill bunu toplumsal yaşantının bir gereği sayar. İşin garibi, Churchill yazarlık serüveni boyunca kırk dolayında oyun yazmasına karşın, araştırmacılar bunların birçoğuna yoğunlaşmışlardır. Bununla birlikte, Obie ve Susan Smith Blackburn ödüllerini kazanan Churchill'i ne bütünüyle politik ya da feminist oyunlar yazan ne de bunlardan bütünüyle soyutlanmış bir oyun yazarı olarak değerlendirebiliriz. O, daha iyi bir dünya adına kendi doğrularını anlatmaya çalışan ve tiyatrodaki kendini sürekli yenileyen biridir. Churchill'in oyunlarında birden çok anlatım tarzının uzantısı bir arada bulunur. Bu bağlamda Churchill'in oyunlarında hem sorgulama hem de yanıt arama bir arada görülür. Söz konusu yazarımız insani değerleri sorgularken önerilerde de bulunur. Caryl Churchill bunları yaparken dil oyunlarına geniş yer vererek zaman-yer bütünlüğünden uzaklaşır.

Günümüzde bir an önce çözüme kavuşturulması gereken sorunlardan biri de şiddettir. Değişik türleri olan şiddet tüm önlemlere karşın varlığını sürdürmektedir. Churchill *Seven Jewish Children* oyununda tarafları haklı ya da haksız diye ayırmadan yaşanan şiddete bütünüyle karşı çıkar. Gelişen olaylara izleyici kalamayan yazar, oyunu tepkisini sınıfsal, cinsel, kültürel ve dinsel çıkarlar nedeniyle değil; insanlık ve barış adına gösterir. Yazar, bu oyunuyla şiddet kullanarak iktidar olmayı alışkanlık durumuna getiren kişi ve kurumlara da göndermede bulunur. Bu yüzden ki, yazara göre savaş durumu çok etkenli bir süreçtir ve söz konusu durum iktidar ilişkileriyle doğrudan bağlantılıdır.

Kaynakça

- Baltaş, Z. (1996). “Bir Sağlık Sorunu Olarak Şiddet”. IX. Ulusal Psikoloji Kongresi Bilimsel Çalışmalar, I. Baskı, Editör: Güler Okman Fişek. *Türk Psikologlar Derneği Yayınları*, No:15.
- Billington, M. (2009). “Seven Jewish Children”. *The Guardian*. (11.02.2009).
- Bradley, A.C. (1971). *Shakespearean Tragedy*. London: MacMillan, St. Martin's Press.
- Büker, S. K., A. Eziler. (1999). *Reklâmlarda Kadına Yönelik Şiddet*. İstanbul: Alan Yayıncılık.

- Churchill, C. (2009). *Seven Jewish Children*. ([http://image.guardian.co.uk /sysfiles/Guardian/documents/2009/02/26/churchill.pdf](http://image.guardian.co.uk/sysfiles/Guardian/documents/2009/02/26/churchill.pdf)).
- Dickson, A. (2011). "Dominic Cooke: A Life in Theatre". *The Guardian*. (29.01.2011).
- Ergil, D. (2001). "Şiddetin Kültürel Kökenleri". *Bilim ve Teknik Dergisi* 399:41-42.
- Gökdağ, D. (2002). *Aile Psikolojisi ve Eğitimi*. Eskişehir: Anadolu Üniversitesi Yayınları.
- Hernandez, E. (2009). "Controversial Churchill Play, Seven Jewish Children". *Playbill*. (16.03.2009).
- Hesse, M. (2009). "Jewish Children comes to D.C.". *The Washington Post*. (17.03.2009).
- Higgins, C. (2009). "Churchill's Gaza play accused of Antisemitism". *The Guardian*.(18.02.2009).
- İnam, A. (2001). "Şiddeti Anlamak", *Bilim ve Teknik Dergisi* 399: 46-47.
- Jones, K. (2009). "Churchill's Seven Jewish Children, a Play for Gaza". *Playbill*. (12.03.2009).
- Kevan, N. G. (2011). "The Invisible Domestic Violence - Against Men". *The Guardian*. (07.07.2011).
- Krug, E. G., Dahlberg, L. L., Mercy, J. A. (2002). *World Report on Violence and Health: Summary*. Geneva, Switzerland: World Health Organization.
- Lerman, A. (2009). "Antisemitic Alarm Bells". *The Guardian*. (4.05. 2009).
- Mülayim, S. (2000). "Sanat ve Şiddet". *Ders Belgeliği 8. Sayı*. İstanbul: H62 Yayınları.
- Nathan, J. (2007). "Sharrock to Direct Churchill's Cloud Nine at London's Almeida". *Playbill*. (06.07.2007).
- Ray, L. (2011). *Violence and Society*. London: Sage Publications.
- Sierz, A. (2009). *Suratına Tiyatro*. (Çev. Selin Girit). İstanbul: Mitos Boyut Yayınları.
- Suğur, S. (2006). *Toplumsal Yaşamda Kadın*. (Ed. OĞUZ, Gürsel Yaktı). Eskişehir: Anadolu Üniversitesi Yayınları.
- TRT Haber. (2009). "İsrail'de Gazze Korkusu".(www.trt.net.tr, Yayına Giriş: 25.01.2009).
- Walker, T. (2009). "Caryl Churchill is accused of 'Anti-Semitism'". *The Daily Telegraph*. (13.02. 2009).

Extended abstract in English

In this study violence will be discussed within the famous British playwright Caryl Churchill's play *Seven Jewish Children*. Churchill was grown up in the 20th century by seeing the pains of living for the longest period of violence and war. Stressing in her plays that violence develops in dominating relationships, she reveals her anti-war stance in *Seven Jewish Children* staged in 2009, although she was accused of anti-Semitism. With the idea that art should be universal writers, Churchill is aware that artists hold a great responsibility making all people to catch happiness. So Churchill's basic aim of the play is to show the rotten institutions in the community and create a peaceful world by correcting them. Aware that wars threaten human life and democracy, Churchill describes violence which will transform our present and future life to a nightmare in a poetic language in *Seven Jewish Children*. Churchill, in this contemporary mystery game, tries to emphasize the negativity created by the war on humanity. In this context, the author, highlights the responsibility of loading the spiritual requirements of society to live in peace in *Seven Jewish Children*.

Churchill, in her play *Seven Jewish Children*, does not classify the sides as right or wrong, but is completely against the violence. The author does not remain as a spectator to events, so she does not response in class, sexual, cultural, and religious interests; but she displays in the name of peace and humanity. The author, refers also to the institutions which have the habit of coming to power through violence. This is why, according to the author, that war is a multifactorial process and is directly linked to power relations.